

DE NIEUWE TONEELBIBLIOTHEEK

Deze tekst is afkomstig van de online bibliotheek op www.denieuwetoneelbibliotheek.nl.

De rechten, inclusief en met name de rechten voor uitvoering, liggen voor alle teksten bij de auteur en het is dan ook verplicht om voor elke vorm van uitvoering toestemming bij de betreffende schrijver aan te vragen. Voor elke schrijver is het van groot belang om te weten of zijn teksten worden uitgevoerd, dus neem alstublieft bij elke lezing, encenering, bespreking in het onderwijs e.d. even contact op met de auteur! Het contact adres voor deze tekst is:

Schrijver	Enver Husicic
Titel	De Zaak Alberti
Jaar	2004
Uitvoering	Enver Husicic

Copyright (C) 2004 by Enver Husicic

De zaak Alberti

Geschreven door Erik van Welzen & Enver Husicic

SCENE 1 Alberti, Compagnon, Schep

STILTE

Wit vlak. In het midden een souffleurbokje met de opening naar het publiek. Na een stilte van enkele minuten komt Alberti achter een deur vandaan, gevolgd door compagnon.

Alberti : Waar is iedereen?

Hallo?

Het is zo belangrijk op tijd te komen.
Ze leren het nooit.

Ze hebben dat nooit begrepen.

Pauze. Alberti beent weg, compagnon moet versnellen om te kunnen volgen.

Als je niet op tijd komt, mis je de juiste aansluiting.

Wat weer doorwerkt in al dat volgt.
Om maar te zwijgen over de gevolgen voor de mensen die op je
Wachten.

Frustratie groeit.
Het gesprek begint verkeerd.
eindigt vruchteloos.
Andere afspraken verlaten eveneens, en het domino-effect zorgt ervoor
dat een compleet gebied wordt lamgelegd.

Pauze. Alberti beent weg, compagnon moet moeite doen te kunnen volgen.

Je moet zorgen dat ze je nooit iets kunnen maken.

Dat oogst waardering.

Een goede naam.

Het slappe zootje is er nog niet.

Liggen te slapen.

Uitslapers zijn doodslapers.

Toch?

Nou ja, ze dromen.

Je moet niet 's nachts dromen.
Overdag.

Met je ogen open.

Dan kan je fantasie in de praktijk brengen.

Maar dat hebben ze nooit begrepen.

Al die gedachtes in die koppen.

en dan wakker worden.

Ja dat valt dan weer tegen.

Dat kon ik je van te voren al zeggen.

Maar Alberti moet ze mond houden!

Alberti lult teveel!

Alberti weet het weer beter!

Zuig je grootje Alberti!

Ik ken ze allemaal.....

Gedachten zijn dominostenen.

Valt er 1 om gaan ze allemaal.

Daarom structureer ik mijn dagelijkse beslommeringen
Op mathematische wijze.

Er hoeft maar 1 iemand iets te zeggen dat ik niet voorzien heb,
Er hoeft maar 1 iemand een seconde te vroeg een scheet te laten,
Of ik zie sterren,
Bij klaar heldere hemel.

*Pauze. Alberti beent weg, compagnon moet moeite doen hem bij te benen. In de rug van Alberti komt Schep op.
Als Alberti schep ziet, stormt hij op hem af.*

Schep, Schep!!!!

Kijkt goed rond op de vierkante meter waar hij graven wil. kijkt niet naar Alberti. Met dodelijke precisie stopt hij de schep in de aarde. En begint te graven.

Alberti: Je kan het 1 beweren, door het ander uit te sluiten.
Je kunt grenzen doorbreken, door nieuwe barricades op te werpen.
Ik weet niet wie er eerder iets in die context rondbazuinde,
mezelf buiten beschouwing gelaten,
want ik ben niet vies van een herhaling van zetten op zijn tijd.

Schep: Hou je kop.

Alberti: Ik dacht eens consequent het zuiden op,
terwijl de rest en masse het noorden koos.
Ik liet mijn gedachte los,
Die als een katapult door hun kop heen knalde,
Een spoor van bloed brein en merg achterlatend op de muur
waartegen ze stonden.

Pauze.

Of heb ik dat verhaal al eens verteld.

Schep.

Schep: Veen.
Ik zit op een veenlaag.
Ik zink nog weg zo.

Alberti: Kijk me aan, als ik tegen je praat.

Schep: Zeg laat me met rust wil je.
De blaren staan op mijn klauwen.

Alberti: Kom die kuil uit.
Doen we iets anders.

Schep: Er is niets dat jij en ik, jij en zij, zij en ik of wie met wie in welke
willekeurige combinatie dan ook, nog niet gedaan heeft.
Ik vermaak me geenszins, en dat wil ik graag zo houden.

Alberti: Heb je iets gevonden?

Schep: Ik verander je leven in een nachtmerrie, die de hel doet verbleken, als je niet snel stopt met het stellen van vragen waar ik geen antwoord op heb.

Manifesto komt tevoorschijn uit het souffleursboksje, script in de hand, lacht hard en luid. Verdwijnt. Alberti hoort wat.

Alberti: iets anders. Ik wil iets anders

Schep: Zo is het altijd geweest met jou Alberti.
Godverdomme!!
Iets anders. Altijd iets anders.

Alberti: Wat?

Schep: Verras **jezelf**. Voor de verandering.

Alberti gaat op zijn kop staan. Schep zucht diep en staat op uit de kuil. Gaat achter Alberti staan en vangt hem op voor hij de kuil in valt.

Alberti: Dank je schep.

Schep graaft door. Alberti loopt verder.

SCENE 2 Allen

*Manifesto's gezicht komt tevoorschijn.
script in de hand.*

Manifesto: De dag dat de tijd stil stond, maar de klok bleef tikken.
Die dag herinner ik me als de dag van gisteren.

De dag waarop het universum bleef steken,
In mijn verdwaalde hersenkronkels.
In een wit gebouw van waanzin.

Die dag herinner ik me als de dag van nu.

Pauze.

Die ene man.

Had jij kunnen zijn.

Iedere idioot.

Ik.

Hij.

Zij.

Alle andere die ons voorgingen.

Hun laatste adem uitbliezen op uitgestrekte plateaus van Birkenau
Tot Vegas.

Gegeseld door:

Liefde.

Angst.

Trouw.

Besef.

...Keuzes.

*Manifesto verdwijnt in het souffleurhokje. Op de achtergrond probeert Alberti op zijn kop te staan. Mislukt.
Stilte.*

*Willie komt op links, een emmer in de ene hand, een hengeltje in de andere.
Schwartz komt rechts op. Een blik voor het hoofd houdend.
Ze botsen.pauze. Draait blik een kwartslag.*

Willie: Goedemorgen Alberti.

Schwartz: Goedemorgen Compagnon.

Willie: Goedemorgen Schep.

Schwartz: Goedemorgen Willie.

Willie: Goedemorgen Schwartz.

Pauze.

Willie gaat zitten en doet een wormpje aan zijn bengeltje. Schwartz staat er pal naast. Attitude. Willie werpt bengeltje uit. Pauze. In de achtergrond komt Jo aanfietsen. Een oude damesfiets, zonneboed, rok, haar in een knot. Ze racet, postzak achterop

Willie: Heb je een nieuw blik?

Schwartz: nee

Willie: Hij lijkt anders.

Schwartz: heb hem een kwartslag gedraaid.

Jo zet fiets op de standaard. Loopt op Willie en Schwartz af. Met postzak. Alberti probeert op zijn kop te staan. Mislukt.

Jo: Is het waar?

Schwartz: Wat hou je achter je rug Jo?

Jo: dat zeg ik als het waar is?

Willie: wat moet waar zijn?

Jo: Ze zeggen dat jullie zijn gebotst.

Willie: Beroerd moment.

Jo: Beroerd moment?

Het koninkrijk is in rep en roer.

Het gesprek van de dag.

Jullie zijn helden daar.

Mensen keken nooit naar de buitengebieden.

Maar een verstoring van beelden maakte jullie rechtstreeks
zichtbaar voor iedereen.

Onder de chaise longue!!!!
iedereen.

Schwartz: Chaise longue???

Jo: iedereen botst
Zelfs kluizenaars.
Verhaal gaat dat mensen enthousiast
tegen de deuren van kluizenaars bleven botsen.
tot deze uiteindelijk besloten open te doen.

Zij zijn nu het enthousiast.
Botsen voorop in de strijd.
Nog even en ze komen hierheen.

Schwartz: Hierheen?

Jo: Jullie zijn helden daar!
Strips, tekenfilm, cinema....
Alsof er niets te verliezen valt worden draaiboeken geschreven.

Zoals helden uit oude sagen.
Over lieden die daden verrichten die niet alleen heldhaftig waren,
Maar ook het eind van de gevechtshandelingen inluidde.

Voor ik vergeet.

Geeft postzak.

Hier. Fanmail.

Willie: fanmail..... wat is dat?

Jo: Al knijp je mijn tieten fijn met een ijzertang.
(*maakt verontschuldigend gebaar*)

freeze. Pauze.

Nee wacht ik weet het.

..... brieven die filmsterren enz.krijgen van vereerders.

Willie: Schwartz..... kan niet lezen.

Jo: Dan lees je voor.

Er komen tekeningen uit de zak, tekeningen van de botsing tussen Willie en Schwartz, alsmede brieven, huwelijks aanvragen en aanmoedigingen om door te gaan.

Jo: Jammer van dat blik Schwartz.
Ze hebben je raak geportretteerd.

Schwartz: Ach...

Schep staat op uit kniel en loopt op Jo af.

Schep: Kijk wat ik gevonden heb.

Nieuwsgierige blik Jo.

Schep toont niks.

beetgenomen blik Jo.

Schep tegen publiek.

Schep: Je kunt dat wijf alles wijs maken.
Gna gna.

Ze hebben haar eens verteld,

dat het geluk daar voor het oprapen ligt.

Ze komt. Ze gaat.

Als de seizoenen.

Laat dingen met zich doen,

Waar een abortus bij verbleekt.

Ze heeft een vierling laten wegsnijden.

Gna gna

Haalt schouders op. Loopt terug naar kuil. Bedenkt zich, terug naar publiek.

Het zal me niets verbazen, als die dat zelf heeft getekend.

Wijven spiegelen je dingen voor,

die authentiek lijken.

Sterker nog, ze geloven het zelf .

Er zijn gasten op dit veld,

die dat uitleggen als liefde.

Als dat liefde is,

dan is me lul een veganist.

Schep terug naar kuil. Alberti gaat op zijn kop staan.LUKT!!!Hij roept om aandacht, en krijgt die pas als hij weer op 2 benen staat.Alberti naar Jo. Deze luistert met half oor.

Alberti: Proef ik uit uw verhaal,
dat de heren Willie en Schwartz,
die in de tijd hiervoor, hierachter en hierna,
niets hebben gepresteerd,
de aandacht op zich hebben gevestigd,
middels een incidentele botspartij.

Terwijl ik, en met mij velen anderen,
Hun ziel gaven, geven, en hebben gegeven,
Om de chaos in hapbare denkstructuren in te bedden.

Pauze. Alberti verdrietig, loopt weg. Jo achter hem aan, pakt hem bij de schouder

Jo: Wat is er Alberti?

Alberti: Niemand heeft meer oor voor me verhalen.

Jo: maar zij zijn gebotst!

Alberti: dus?

Jo: Wil je botsen, moet je iemand hebben om mee te botsen.

Compagnon steekt vinger op.pauze. Compagnon af.

Alberti : Als ik nu bots is het niet spontaan.
Ik heb mijn verleden tegen.
Ik zie alles aankomen,
behalve die botsing dan.
Ik kan zo 10.000 verhalen kunnen vertellen over
allerhande botsingen.
Ik zou niet in de buurt komen van die 2 randmongolen.
Nooit zal ik deze slag te boven komen.
Voor je zit een geruïneerd man.
Ik ben door een toevalligheid,
uit de spotlight van het leven gejaagd.
Zelfs compagnon kan mij nu niet helpen.

Jo: ha ha

Alberti: wat lach je nou?

Jo: compagnon, wie is dat?

Alberti: Die vent achter me.

Jo: vent???

Jongens hebben jullie wel eens een vent
achter Alberti gezien?

Willie: Zijn schaduw!

Allen: Hahahahahahahahahahahahahaaha

Freeze.

.

Manifesto komt tevoorschijn uit souffleursboekje. Script in de hand.

Manifesto: Wat je spontaan overkomt.
Dat is hier zojuist gebeurd.

.

Impact.

Een man met hengel, een man met blik.

Hoe het uitpakt weet je niet.

Het ontrafelt vanzelf.

Daar kan je op vertrouwen.

Als iets begonnen is eindigt het.

Benieuwd naar de gevolgen.

Manifesto verdwijnt weer.

Jo: Nou Wil zaten er nog leuke reacties tussen?

Willie: Boordevol, het ene moment ben je niemand en dan ben je iemand.
Hier heb ik een brief van iemand die zegt:

“Beste Willie,
Ik werd altijd uitgelachen omdat ik vis.
Niet dat ik er ook maar 1 dag minder om viste maar toch.
Leuk is anders. Maar nu ik weet dat jij vis, voel ik me
Met je verbonden.
Sterker nog, willie, ze kunnen de hengels nauwelijks aanslepen.
Ik wil dat je weet dat je de grootste inspiratiebron in mijn
mijn leven bent.
Misschien tot ooit.”

Willem Paul Logman

Schwartz: Precies.....Wil kan het altijd zo goed zeggen.....en die ene
Brief voor mij wil.....hoe ging die ook weer.

Willie: Ja, er was een brief van een jongen, die zich herkende in de
Schaamte van Schwartz.
Hij is er nu trots op dat hij zich voor zichzelf schaamt.

Jo: Wowgoede berichten...ik was net van plan om naar de
Binnengebieden te gaan om te kijken wat de stand van zaken
is....

Willie: Jo joh.....als we jouw toch niet hadden.

pauze. Jo kijkt naar de lucht. Geeft iedereen een kusje. Loopt naar Schwartz.

Jo: Krijg ik geen kusje?

Schwartz wijst naar blik. Jo geeft zoentje op blik.

Jo: dag vogels...dag vissen.....tante Jo gaat weer weg.
Lijk wel een heen en weer bootje.
Lijk wel een pontje.
Nou....pontjes moeten er ook zijn.

Weet je wat het vreemde is?
Ben ik daar, ben ik hier.
Ben ik hier, ben ik daar.
In gedachten dan.

In feite ben ik nergens ooit werkelijk,
Als je er over nadenkt,
Maar die conclusie is me te somber.

Nee, ik ben gelukkig en
Vluchtig als de wind.
Ik kom en ga
Als de woorden van Alberti:
het ene oor in
Het andere weer uit.

Zet me niet vast.
Ik zal denken:
“Wat zoek ik toch?”
Die gedachte voorop.

Ik zie jullie denken:
Die is niet goed wijs.
Die heeft geen basis.
Geen vrienden.
Laat me je dit zeggen:
Ze bestaan net zo goed als je dromen.
Niet.

Ik ben overal geweest.
Heb alles gezien.
Maar vrienden niet.
Noch iets anders.

Daar kom ik steeds achter als ik aankom.
Dat er iets noch niets is.
En weg ben ik.
In de hoop ergens anders wel iets te vinden.

Pauze.

God ik ben neerslachtig.
Hou me vast.
Iemand.

Nee.
Ik heb haast.
Raak me niet aan.
Het is tijd om te gaan.
Bewegen.
Verdomme.
Bewegen.
Jo.
Gaan.

Pauze.

Zo mooi.
De verte.
Onbestemd maar vertrouwd.

Kijk de verte toch, hoe mooi.
Kijk dan toch hoe mooi.
Een schilderij,
Dat je doet huilen van binnen.
Lachen van buiten.
Zo mooi.

Ik ga maar weer es kijken wat het is.

dag vogels....dag vissen.....tante Jo gaat weer weg.

Schwartz: Je komt toch snel weer Jo.

Jo: Je kent tante Jo toch.

Tot snel weer een keertje kletsen.

Jo vertrekt op de fiets, de verte in, om niet meer te verschijnen. Willie & Schwartz zwaaien haar uit vanaf de plek van de fiets. Schep vanuit zijn kuil, en Alberti vanaf zijn positie. Tot ze niet meer zichtbaar is.....dag Jo, Dag jongens.....

SCENE 3 Alberti, Schwartz, Willie, (Schep)

Willie & Schwartz terug naar postzak, Alberti komt langs.

Alberti: Je zei hem net gedag!!!

Schwartz: wie?

Alberti: compagnon!

Schwartz: wie ?

Alberti: compagnon!

Schwartz: Wie?

Alberti: Compagnon.

Heb het gevoel dat ze iets in hun schild voeren.
Al weet ik niet wat.

Ga twee rondjes het treblinkapleintje om,

Wellicht valt het puzzelstukje.
Als een druppel uit de heldere hemel.
In mijn oceaan van nieuwsgierigheid.

*Alberti loopt daadwerkelijk 2 rondjes om het treblinkapleintje.
Willie & Schwartz halen plots compleet andere voorwerpen uit de postzak. Stilte.*

Alberti: Jij zei Compagnon ook gedag.

Willie: Waar hou je me voor.
Die vraag stel je mijn broer net al.

Alberti: Zijn antwoord was onafdoende.

Willie: Net als de lengte van je stiltes.

Stilte.

Alberti: Ik weet zeker dat Jo wel weet wie compagnon is.

Willie: wie

Alberti: Jo

Willie: Ken geen Jo.

Schwartz en Willie kijken Alberti niet begrijpend aan.

Alberti: Die vrouw.

Die vrouw die net wegfietst.

Willie: Alberti je lult.

Alberti : Ze zet net die postzak neer.

Willy kijkt naar postzak.

Alberti: Wie? Wie anders?

Willie: De postbode?

Weet ik het?

Pauze. Alberti tegen publiek en tegen zichzelf.

Alberti: Ik zou denken dat ze me in de zeik nemen.
Maar daar zijn ze te stom voor.
De som van hun bewustzijn is
Gelijk aan die van een knikker.

En dan redeneer ik nog mild.

Hier is iets anders gaande.

Compagnon is nooit en ik zeg nooit van mijn zijde geweken.
En Jo. Wie kan zich Jo niet herinneren?

In hun ogen lijken ze plots geen van beiden
te bestaan.

Stel.
Even puur hypothetisch.
Dat dat zo is.

Dan bestaat dat koninkrijk ook niet.
En alles wat daar buiten ligt.
En alles wat daar buiten ligt
En alles wat daar buiten ligt.....

Dan zou de verste verte hier zijn.

Nee.

Toch?

pauze

Waar was ik...

Als ik mij andere dingen herinner over vroeger kan dat,
Alle eventuele gedachteprocessen daarover daargelaten
Maar 3 dingen betekenen:

Of ik heb gelijk en hun zijn gek.
Of zij hebben gelijk en ik ben gek.
Of we zijn allemaal gek, omdat een hogere macht,
ons dingen laat doen om zichzelf te vermaken.

Ik durf geen van 3 uit te sluiten.

SCENE 4 Willie, Schwartz

Willie, Schwartz met rug naar elkaar toe. Alberti kijkt toe vanuit struik, bij het treblinkapleintje.

Willie: Zeg iets.

Al is het niets.

Stilte

We praten niet.

Waarom praten we niet?

Als jij wil, wil ik niet.

Als ik wil, wil jij niet.

We doen het erom.

Ik wil het niet weten,

Jij wil het niet delen.

Ook al willen we allebei niets anders.

Wat jij zag, kan het daglicht niet verdragen.

Waarom zeg je dat steeds?

Als ik het toch niet begrijp,

Omdat ik er niet bij was?

Ik weet dat ik makkelijk praten hebt,

Je vertelt het me toch niet.

Misschien is dat maar beter ook.

Schwartz: Luister.

Willie doet vingers in zijn oren.

Je hebt gelijk.

Wat ik zag,

Daar zijn geen woorden voor.

Alleen het beeld zelf.

Dat kan ik niet beschrijven.

Doe ik het,

Loop jij straks ook met een blik rond.

Ik probeer het.

Maar als ik begin,

Haak jij af.

Misschien is dat beter ook.

|
pauze.

Ik ben bang dat het

Nooit meer weg gaat.

De klap.

De klap was te groot.

Sorry.

Sorry Wil.

Wil haalt zijn vingers uit zijn oren.

Willie/Schwartz: Ik hou van je.

Stilte

Willie: Alberti ziet ze vliegen.

Schwartz: Wat je zegt.

Alberti verdwijnt in struik. Ijzige stilte. Schwartz af.

SCENE 5 Alberti, Schep, Willie

Schep loopt naar struik. Alberti verbergt zich achter struik en is niet zichtbaar.

Schep: Nu moet jij me toch maar es vertellen wie die Jo is.

Alberti: Die vrouw die hier op en aan fietst.

Schep: Vrouw?

Alberti: Ja.

Schep: Wat is een vrouw?

Alberti lacht. Schep reageert niet.

Alberti: Je gaat me toch niet vertellen dat..

Schep: ik niet weet wat een vrouw is.

Dat ga ik je wel..... want ik weet bij god niet waar je het over hebt.

Alberti: Met borsten.

Schep: Borsten?

Alberti: Een eigen wil.

Schep: Een eigen wil?

Alberti: En een kut.

Schep: Een kut?

Alberti: Dat gat tussen haar poten.

Schep: Jij praat in raadsels.

Heb je van de paddestoelen gesnoept?

Stilte. Alberti omhoog uit struik. Alleen gezicht.

Alberti: Schep?

Ben ik gek?

Schep: Toe aan vakantie in elk geval.

Alberti: Waarheen?

Schep: Een strand.

Alberti: Ik zie geen strand.

Schep: Verzin er één.

Alberti: Schep, je hebt haar geneukt.

Ik heb het met mijn eigen ogen gezien.

Schep: Wie?

Alberti: Jo.

Schep: Jo.

Alberti: Mijn god jij brulde de halve kosmos bij elkaar.

Ben je dat vergeten?

Schep: Je verwacht haar met mijn kuil.
Daar steek ik mijn lul wel eens in.

Schep vertrekt. Alberti klampt zich aan hem vast. Schep loopt naar Willie.

Alberti: Help!

Schep: Zoek een arts.

Alberti: Die is er niet!

Schep: Je maakt me bang.

Alberti: We moeten praten.

Willie: Je bent jezelf niet de laatste tijd, Albert

Schep: Enig idee waarom jij de enige bent, die ergens last van heeft, Alberti?

Alberti: Ik weet niet wat of wie het is,
Maar de situatie loopt uit de hand.

Willie: Welke situatie?

Schep: De onze.

Willie: Of de jouwe.

Alberti: Koppen dicht!!
We maken alle vier,
Net zo goed deel uit van dezelfde situatie.
Zowaar ik Alberti heet.
Mag ik daar van op aan?
Jongens.

Willie: Alle vier?

Alberti: ik zeg: mag ik daar van op aan?

Schep: Nou, vooruit.

Willie: Omdat de zon schijnt.

Stille

Schep: Waar wacht je op.

Alberti: Schwartz!

Stilte.

Willie: Schwartz?

Alberti: Je broer.

Willie: Mijn broer?

Ik heb geen broer.

Alberti: Die heb je wel.

Willie: Ik begrijp wat je bedoelt, Schep.

ijzige stilte.

Willie: Neem je grootje in de maling.

Alberti: Jij durft te beweren dat Schwartz je broer niet is?

Schep: Wie is Schwartz Alberti?

Alberti: Die man met dat blik voor zijn kop.

Schwartz!

Jullie botsten.

Hier!

Alberti geeft schep postzak fanmail. Schep gniffelt.

Schep: Fantast.

Schep geeft de kaartjes door aan Willie.

Alberti: Ik heb jullie zien zitten.

Daarnet.

Schep: Dat waren wij.

Je ziet ze vliegen.

Tabee.

Schep laat Alberti los.

Alberti: Niemand vertrekt.

Ik wil het er over hebben nu jullie er nog zijn....

Ik weet niet hoeveel tijd ons nog rest.

Als het gaat zoals het is gegaan,
Zal ik ook 1 van jullie verliezen,
En zal die ander zich daar niets van herinneren.

Ik wil weten hoe het zit.

Die gedachte zweert als een splinter in mijn vinger.
Met andere woorden,
ik heb een pincet nodig!!!!

Schep graaft. Willie huilt.

Alberti: Waarom huil je Wil?

Willie: Mijn hele leven

Droom ik van een broer.

En je weet het.

Een buddy.

Een maat.

Een vriend.

Iemand in wiens oude broek je rondloopt.

Die er altijd is.

Je vertrouwt.

Je gelooft.

Je beschermt.

Ik heb geen broer.

Ik heb Hem verzocht op mijn knieën.

Neem me alles af.

Geef me een broer.

Geef me goddomme een broer.

Zo diep zit het.

En je weet het.

Ik ben een wrak

Omdat ik geen broer heb.

En nu zeg jij van wel.

Hoe kun je.

Alberti: Ik maak je bang hè Wil?
Ik maak je bang hè, Schep?
Dat wil ik niet.

Ik wil niet dat je huilt.
Ik weet het niet.
Ik weet ook niet wat er aan de hand is.

Ga maar weg.

Laat me maar effe.

Willie en Schep staan op.

Alberti: Ik vermoord mezelf!!!!

Ze draaien zich om.

Willie: Ja.
Wat wil je nou.

Schep: Het zit in je hoofd.

Alberti: Waarom zou ik dit verzinnen?

Stilte van tijden. Schep schept. Wil vist. Ze zien Alberti wegmijnen.

Schep: Als die Schwartz bestaat
Waarom is ie er dan niet?

Alberti: Omdat ie een blik voor zijn kop heeft.
Hij verdwaalt.

Maar komt altijd terecht.

Schep: Nog een bakkie dan Wil?

Wil: Waarom niet.
Die beesten bijten voor geen meter.

Schep: En Alberti kan wel wat gezelschap gebruiken.

Wil: Hoe oud ben jij, schep?

Schep: Geboren in '35. De rest zoeken ze maar uit.

Wil: Waarom vertel je niet van vroeger?

Schep: Je bent tien jaar ouder dan ik.

Wil: Van wanneer ben jij nou? Alberti?

Alberti: Oh. Ik voel me niet goed.

Schep: Laten we gaan zitten.

Wil: Om nog eens goed naar Alberti's verhaal te luisteren.

Schep: Het is onwaarschijnlijk.

Maar je weet maar nooit.

Wil: Wellicht komt die Schwartz op de proppen.

Schep: hihi...Zou wat zijn.

Schep en Willie willen gaan zitten.

Schep: Wat ruik ik?

Willie: Alle Jezus.

Schep: Alberti.

Willie: Je fabels tot daar aan toe.

Schep: Maar je scheten.

Alberti sluit ogen.

Alberti: Je bent klaarwakker.

Zoveel is zeker.

Alberti ik verplicht je die gedachte

Vast te houden.

Willie en Schep lopen samen op tot de kuil, maar schep begint te graven. Willie vertrekt.

Je beeft niet als het riet.

Zweet niet als een otter.

En hebt net niet in je broek gescheten van angst.

Alberti opent ogen.

Deze dingen gebeuren.

Alleen in dromen.

Maar ik ben wakker.

Mijn God als dit de realiteit is,

Ben ik gek.

Maar als dit een droom is,

Is er nog hoop.

Wacht.

Het is een droom.

Van een ander.

Van compagnon

Van Jo

Van Schwartz.

Van willie

En schep

Denk ik....of,

Natuurlijk.

Ze dromen.

Compagnon, Jo en Schwartz zijn al wakker geworden.

Wat als Schep en Willie wakker worden?

Blijf ik dan alleen?

Of word ook ik uiteindelijk ergens wakker,
en besluit ik simpelweg dat ik een nachtmerrie gehad heb,
Die ik met een bak koffie wegspoel.

Alberti krimpt van angst in elkaar. Valt in slaap.

SCENE 6 Alberti, Schep

Schep wekt Alberti met schop. Alberti wordt wakker.

Schep: Je hebt je verslapen.

Alberti: Onmogelijk.

Pauze.

Willie?

Schep: Willie?

Drink je koffie op.

Hij wordt koud.

Alberti doorzoekt kuil Schep. Alberti komt uitgeput terug. Gaat op schoot Schep liggen.

Alberti: weet je wat het ergste is, van mensen die verdwijnen.

Dat je erachter komt, dat je ze nooit echt heb gekend.

Ik weet niet waarom Jo al weg was voor ze er was.

Dat haar in een knotje.

Ik had het wel eens los willen zien..

Samen met haar op het Treblinkapleintje zitten.

Naar haar kijken.

Naar haar luisteren.

Naar haar fluisteren.

En dan Schwartz er bij roepen.
Dat blik wegpraten.
Hem helpen zichzelf te begrijpen.
Zoals ik mezelf niet begrijp.

Ik zou Willie aas geven
Om de vissen te vangen
Waar hij van droomde.

En compagnon.
Ik had omgekeken.

Paauze.

Schep : Ik wil je iets zeggen.

Ben niet helemaal eerlijk geweest.

Ga je iets vertellen, wat ik al die tijd verzwegen heb.

Haalt verfrommelt papiertje, uit de zak.

Dit is het kostbaarst wat ik ooit heb opgegraven.

De periode dat ik net begon.

De reden waarom ik ben doorgegraven.

Ik heb gelogen.

Heb wel eens van vrouwen gehoord.

Ken geen Jo, dat niet.

Op dit papiertje

Spreken ze er van één.

Ze neemt een hap van een appel.

Wat daarna gebeurt weet ik niet.

Dat wil ik weten.

Die passage ontroert me.

Windt me op.

Zoals ze daar poedelnaakt

Voor die boom staat.

Naar de valse woorden van die slang luistert

In haar onschuld.

ik wil weten hoe het afloopt.

In gedachte,
besluit ik haar van achter de struik.

Grijp haar beet.

Duw haar tegen de boom,

De appel valt uit haar hand.

Ik trap hem kapot.

Neuk haar vanachter in haar kuil.

Zo hard dat het hof en alles wat er buiten ligt

Beeft op zijn vesten.

En we leven nog lang en gelukkig.

Tussen de planten, de dieren en de kinderen.

Zo zou het moeten zijn denk ik

Zij en ik.

In een wereld waar liefde groeit als onkruid.

Pauze.

Alberti: Ik mis je.

Schep: Ik ben hier.

Alberti: Ik mis je.

Schep: Ik ben hier.

Stilte van tijden.

Schep.....

Schep houdt Alberti vast troost hem.

Alberti: Dank je schep.

Schep: Het is goed.

Schep staat op. Graaft zijn kuil dicht.. Schep af met Schep.

SCENE 7

Alberti loopt de route van schep. Stopt bij de grens van het speelveld. Pauze.

Alberti: alberti recapituleer:

Je praat met Schep.
Op het treblinkapleintje.
Hij praat.
Jij praat.

Je voelt dat ie vertrekt.
En hij vertrekt.
Hij verlaat de wereld van dit punt.

pauze

Hebben ze wel bestaan?

Zijn vrienden die niet hebben bestaan,
Minder waar dan vrienden die wel hebben bestaan?

Als ze **niet** hebben bestaan,
Ben ik hier altijd alleen geweest.
En heb ik ze allemaal bedacht.

Als ze **wel** hebben bestaan.
Hebben ze inderdaad de wereld verlaten.
En mij achter gelaten.

Met opzet of vrijwillig?

Vrijwillig?
Ik herinner me dat ze allemaal een moment buiten de wereld keken,
En verwonderd waren.
Over wat ze zagen.

Jo vertrok daarheen.
Net als Schep.

Compagnon, Willie en Schwartz.....
Zijn die daar ook?

Ik zie niets om verwonderd over te zijn.
Het is er donker.

Niemand vertrekt vrijwillig verwonderd het donker in.

pauze

Met opzet.

Zouden ze iets anders hebben gezien.
Wat dan.

Wie dan?

Rust.

Als ze iets anders zagen dan het donker
Zagen ze iets wat er niet is.
Maar wel mooi genoeg is om naar toe te gaan.

conclusie

Dan zijn ze misleid.
Door een luchtspiegeling.

besef

Of ik.
Misschien ben ik de enige die iets anders ziet.
Zie ik door dezelfde luchtspiegeling alleen het donker.

Pauze

Of zij hebben ook het donker gezien.
En zijn daar enthousiast over geworden
En vertrokken.

En zie ik het donker,
Als enige als, niet uitnodigend.

En ben ik gedoemd hier te blijven.

Alberti ijsbeert

Ik hoef alleen maar te verdwijnen.

Maar ik kan het niet.

Het donker in te lopen.
Maar ik kan het niet.

De wereld te verlaten.
Maar ik kan het niet.

Omdat iets me zegt dat ik hier moet blijven.

Omdat iets me zegt, dat er antwoord komt.

Omdat iets me zegt, dat het donker het einde is.

Omdat het licht te vertrouwd is.

*Pauze
Tegen vis*

Jij weet het ook niet.
Anders zou je het me zeggen toch?

Kleine pauze

TOCH!

ANDERS ZOU JE HET ME ZEGGEN TOCH!

JIJ HEBT ZE TOCH OOK GEZIEN.

BEN IK GEK OF NIET.

ZEG HET ME DAN!!!!

ZEG HET ME!!!!

Sorry

Wat zeg ik nou?

Ik schreeuw tegen de vis.

Dit gaat iedere associatie te boven

Ik ben ook maar een simpele zakkenwasser,

Long embolie met mayonnaise.
En aardappel salade.

Wat jij !!

Ik zou...
Ik had ikkkkkeee

Voor iedereen.

Niemand uitgezonderd.

Maar.
Niet dit.

Pauze

Je dwaalde weg.

Denk na verdomme.

Bewegen alberti

Gaan.
Hoe kwam ik hier.

Door deze deur.

Je valt haast niet op deur.

Sinds ik hier ben heb ik niet meer aan je gedacht.

pauze

Recapituleer:

Wat was er voordat ik door de deur kwam?
Niets.

Wat was er daarna?
Alles tot nu.

Concludeer:

Als ik achter de deur ben is er niets.
Is er rust.
Ben ik af.

Pauze. Loopt weer van deur vandaan

Ik ga af.

Voel het.

Ontken het.

Omarm het.

Negeer het.

Beredeneer het.

Stilte

Hou me vast.

Iemand.

stilte

Het is stil.

Zo stil.

Dat de rillingen over mijn rug lopen.

Mijn God wat is het stil.

In mijn kop.

Zo stil.

Zo stil.

Is het nog nooit geweest.

Alsof er een frisse bries doorheen waait.

Alberti sluit ogen. Geniet.

Gedachten.

Nieuwe onbekende gedachten.

Sijpelen als druppels water

Mijn kop in.

Een beeldschoon meisje met blond haar.

Ze zegt dat ze van me houdt.

Een vriend met wie ik mijn twijfels deel,

Alsof het grappen zijn.

Alles.

Alles is mogelijk.

Alberti kijkt om zich heen. Olijk. Koppelen met Jo's "kijk de verte dan toch"

De ruimte.

Kijk de ruimte dan toch.

Zo open.

Alleen ik.

Kijk.

Kijk dan toch.

Ik kan doen.

Zeggen.

Denken wat ik wil.

Niets of niemand

Die me in de weg staat.

Alberti doorloopt de ruimte.

Mijn God.

Ik geloof.

Ik geloof dat ik.

IK BEN VRIJ!!!!!!

Ik kan doen wat ik wil.

Waagt een dansje....

Kijk!

Links.

Rechts.

Onder.

Boven.

Ik.

Ik ben vrij.

(diepe treurige stilte)

Help.

Alberti freezt.

Manifesto: En zo bleef hij alleen achter.
Zichzelf vervloekend
Tot in het eind der tijden.

Gevangen in de donkere kamer van zijn bewustzijn.
Met als enig lichtpunt
Een zo nu en dan oplichtende
Gedachtekronkel
Een oprisping
Van het verstand
Een tot kennis gereduceerde
Basisemotie.
Op zijn best.

Alberti ontfreezt

Alberti (*blij*): Wie?

Wie bent u?

Mijn naam is Alberti.

De jouwe?

Manifesto: Manifesto.

Alberti: Manifesto?

Heb je al die tijd in dat vreemde hok gezeten?

Manifesto: Schrijfhok.

Alberti: Schrijfhok.

Manifesto: Het is behelpen.
Ik weet het.

Alberti: Ik dacht even dat ik alleen over was.

Uw aanwezigheid
Kietelt mijn gemoed.
Wellicht zit er een vriendschap in.
Zowaar ik Alberti heet.

Manifesto geeft Alberti een peuk.

Alberti: Dat is lang geleden
Wat schrijft u als ik vragen mag?
Manifesto: Dit stuk.
Alberti: Dit stuk.
Manifesto: Dit stuk waarin jij de hoofdrol speelt.
Dit stuk waarin jij in volgorde van achter naar voren
Schep, Willy, Schwarz, Jo en Compagnon verloor.
Alberti: U bedoelt u bent: “De schrijver”.

Manifesto knikt.

Alberti: U bestaat..
Nee.

Alberti lacht.

Manifesto: Je gelooft me niet.
Alberti: Ik weet niet meer wat ik moet geloven.
Je bedoelt te beweren dat dit allemaal verzonnen is?
Manifesto: Elk woord.
Elke zin.
Elke handeling.
Elke scene.
Elke verwikkeling
De één nog
Onwaarschijnlijker dan de ander.
Alberti: De hogere macht waar ik al eerder aan refereerde..
Manifesto: Kun je een andere verklaring verzinnen?
Alberti: Stel dat het zo is.

Waarom?

Manifesto: Lees het stuk nog maar een keer.
Als het doek zo valt.

Alberti: Nee.

Manifesto: Je rol is uitgespeeld.
Het stuk is over en uit.
Ik ga.

Alberti: Wacht.
Stel. Stel dat je de waarheid spreekt.
En ik heb redenen om dat aan te nemen
Omdat het hoe onlogisch ook, de enige logische verklaring
Is die ik op dit moment kan bedenken,

Dan dool ik hier tot het eind der tijden rond,
Omdat jij dat heb opgeschreven.
Ik word in een dossier gestopt.

Manifesto: Dat is de situatie.

Alberti: De puzzelstukjes vallen als regendruppels
In mijn oceaan van ontzetting.
Ik had gelijk.

Manifesto: Ik heb er nooit aan getwijfeld.
In tegenstelling tot de rest.

Alberti: Mijn God...

Denk je serieus dat ik daar mee akkoord ga?
Schrijf ze terug.
Als ik dan toch opga in vergetelheid, dan niet alleen.
Geef me Schep, Willie of Jo
Geef me Jo terug.

Manifesto: Dramatisch oninteressant.

Alberti: Waarom ik?

Manifesto: Er moest er 1 over blijven.

Alberti: Ik ga schreeuwen hoor!

Manifesto: Dat weet ik.

Alberti schreeumt.

Alberti: Dit, is dit het dan?
Manifesto: Ik heb er vrede mee.
Alberti: Ik niet.
Hoe kan dat?
Manifesto: Je bent mijn twijfel.
Alberti: Laat me je overtuigen.
Manifesto: Hoe?
Alberti: Geef me de ruimte.
Manifesto: Dat kan niet.
Alberti: Dom als het achterend van een vis.
Dat ben je.
Je kijkt niet verder dan je stuk lang is.
Dat is jouw probleem.
Kijk.
Kijk in mijn ogen.
Ik ben er heilig van overtuigd.
Ik ben geen marionet
Zowaar ik Alberti heet.
Je hebt me gedachten gegeven.
En een ziel.

Verras jezelf voor de verandering.

Manifesto: ..
Goed.

Alberti probeert het. Beweegt als zombie door ruimte. Manifesto kijkt in spanning mee. Het lukt niet.

A: Ik ben hier helemaal klaar mee.
M: Je bent niets zonder mij.
A: Ik ben hier helemaal klaar mee!!!!

Alberti loopt door de deur. Ziet dat hij uitkomt op dezelfde vloer.

A: Geef me tekst.
Handeling.
Dit is geen leven.

M: Genoeg gezeken nu.

A: Ik sta hier met lege klauwen.

M: Ondankbaar ben je.

A: Wat?

M: Waar ben je het hele stuk mee bezig geweest?
Het vergaren van een..

A: Inzicht.

M: En dat heb je gekregen.
(Stilte)

A: Wat heb ik er aan?

M: Niets.
Dat is de crux.
(verheugd, tot zichzelf.)
Ik heb een crux.
Eindelijk.

Stilte

Sorry.

Stilte

A: Voor mij is het over en uit.
Maar jij.
Jij neemt dit mee.
Mijn met bloed zweet en tranen
Vergaarde kennis is jouw bagage.
Jouw verdienste.

M: Vergeet niet dat je hier zonder mij

Überhaupt niet had gestaan.

A: Moet ik je dankbaar zijn?

M: Nee.

Ik bedank jou.

Tabee.

Manifesto af. Alberti zakt levenloos in elkaar.

Fin.

DEEL III: TRANSPARANT

Wit vlak. Manifesto.

Manifesto:

Konkeljan dacht he...
Ben ik verdood of verdacht..
De ogen openslaand in de duisternis...
De huurbus reed een mier uit.
De apacolypse was begonnen.

Ik wil buiten adem een marathon klaarvingeren
Terwijl de verliezer
Op een blocnote zijn eigen geboorte beschrijft
Alsof manke krelis van der nieuwgaarde
Net in zijn nek heeft gescheten
Als een reiger op watertocht en drie darminfecties later
Aanschouw ik de wereld in zijn olienootjeszonde
En bedenk een moraal
Die al drie keer eerder
Niet bedacht is maar ja ik ben ook maar
Een complexe jood van een zakkenwasser
Wil je mijn enkel beffen tante spink?

9

8

open kut in rijden met een truck
en je afvragen waarom de zon de hele nacht blijft schijnen
terwijl ik weet het niet meer dus ga ik me afrukken
doei.

Internettend ten onder,
Of een gore negerinnendarm?
Euuhhhh...
Keuzes als kersen
Kies optie: geen
Want niks is evenwaar als wel en soms als vaak
En raar als normaal.
Nu ga ik mijn vadertje slikken

Drol.
Weet je?
Jij was ooit van mij.
Nu laat ik je los...
Voelt als amputatie

Niet met vreemde drollen meegaan in het riool hoor...

(Loesje op ketamine op de vakantie van nooit geweest in de zwitsers oostenrijkse frans albanese alpen)

Door het venster van een abstractie
Keek ik de concrete wereld tegemoet
Wil je met me trouwen vroeg de dooie postduif
Aan de ongehuwde weduwnaar Schwartzenauer
Nee, aan mijn lul geen mayonaise
Ik wil een gedichtje opdragen
Aan de dooie schilfers op de kraag
Van je onvermogen en je vervolgens de hemel inprijzen

Klooien met beperking...
Ben net zo mens als de rest
Op mijn niveau dan...
Mijlen verder heen en heen...
Niemand wil ruilen
Want ruilen is poepen om knikkers.

Gas nemen of geven
Trek je darmbroek uit
Of ik leg je een windei
In je bips zo je rectum in
En je gedachten leg ik in sterk water
Naast de sardientjes
Die ik bij nader inzien toch maar tot over drie jaar bewaar
Omdat dan: geronimo Staatsbadhoeve

Toffifée
Kersen als keuzes
Zo groot als de regenboog
Die zwartgeblakerde lucht van roze striemen voorzag
Maar toen trok miran het toilet door
En was ik een associatie armer

Op een nacht toen ik aan mijn tafel zat,
mijn hoofd rustend op mijn handen,
zag ik mezelf opstaan en weggaan.

Op een nacht of op een dag.

Want toen het licht bij me uitging bleef ik niet in het donker achter.

Een soort licht kwam toen door dat ene hoge raam.
Onder het raam de kruk waar ik zolang ik kon of wilde opklom om de hemel te zien.

Weet je nog die dag dat ik pulkte aan de hemel

Dat er een puzzelstukje af viel?
Weet je nog dat er achter dat puzzelstukje een oog zat?
Weet je nog dat ik er een priem instak
En dat het toen letters begon te regenen?
Weet je nog dat met die letters een gedicht maakte
Op het beschetten trottoir?
Weet je nog dat dat gedicht zo mooi was
Dat de straatbankjes er van begonnen te janken?
Weet je nog dat ik het puzzelstukje teruglegde
Maar dat het niet bleek te passen?
Weet je nog dat je me 12 dimensionaal vervloekte
En dat ik toen die priem door je hart stak
En je van karton bleek te zijn?

Dat ik mijn hals niet strekte om te zien wat er beneden lag kwam waarschijnlijk,
doordat het raam zich niet liet openen,
of doordat ik het niet kon of wilde openen.

Misschien wist ik maar al te goed wat daar beneden lag,
en wou ik het niet meer zien.

Dus stond ik daar hoog boven de aarde,
en zag door de bewolkte ruit,
de onbewolkte hemel.

Een zwak en onveranderlijk licht dat anders was het licht dat ik me herinnerde.
Het licht, toen de dag prompt op de nacht volgde en deze op de dag.

Dit licht van buiten werd toen het bij mij uitging mijn enige licht.
Tot dit licht op zijn beurt uitging, en mij in het donker achterliet.
Tot dat op zijn beurt uitging.

Op een nacht of een dag dus.
Ik zat aan mijn tafel, mijn hoofd rustte op mijn handen,
Toen ik mezelf zag opstaan en weggaan.

Eerst opstaan, en me vastklampen aan de tafel.
Dan weer zitten.
Dan weer opstaan en me weer vastklampen aan de tafel.

Dan weggaan.
Beginnen met weggaan.
Op onzichtbare voeten beginnen met weggaan.
Zo traag dat alleen verschil van plek aantoonde dat ik wegging.

Net als wanneer ik verdween,
om later slechts te verschijnen op een andere plek.
Dan daar verdween,
om later slechts te verschijnen op weer een andere plek.
Zo constant verdween,
om later weer te verschijnen op een andere plek.

Een andere plek in de ruimte,
waar ik aan mijn tafel zat,
mijn hoofd rustend op zijn handen.

Dezelfde ruimte en kamer
als toen bijvoorbeeld Darly stierf, en me achterliet.
als toen anderen op hun beurt voordat darly stierf en nadat ze stierf.
als dat anderen mij op mijn beurt zouden achterlaten,
en ik op mijn beurt anderen.

Mijn hoofd op mijn handen.
Deels hopen.
Deels vrezend.
Dat als ik verdween, ik niet meer zou verschijnen.

Of ik was benieuwd.
of afwachtend.
Wachtend om te merken of ik wel of niet zou..
Wachtend of ik wel of niet weer alleen achtergelaten zou worden,
wachtend op niets.

Zoals altijd van achter gezien.
waar ik ook ging.
dezelfde hoed en jas van vroeger toen ik zwierf in het achterland.
Nu als iemand in een vreemde ruimte op zoek naar de uitgang.
In het donker.
In een vreemde ruimte,
blind in de duisternis van de nacht of van de dag,
op zoek naar een uitgang.
naar het zwerven van vroeger in het achterland.

In de verte sloeg een klok het uur en het half uur.
Dezelfde klok als toen Darly ooit stierf en me achterliet.
Slagen dan helder als door de wind gedragen,
dan zwak in de stille lucht.
Verre kreten nu zwak, dan weer helder.

Het hoofd onveranderd op de handen.
Deels hopen.

Deels vrezend.
dat wanneer het uur sloeg,
het halfuur niet zou slaan.
Netzo wanneer het halfuur sloeg.
Netzo wanneer de kreten een ogenblik ophielden.

Of ik was benieuwd.
Of afwachtend.
wachtend om te horen.

Joden..

Er kroop er één een wagon uit.

Ik heb hem met mijn blote vuist

Drie keer zijn verstand ingeslagen.

Hij is er met een feestmuts en een glimlach op zijn smoel

Weer ingekropen.

Bij aankomst sloegen we ze met knuppels

Naar buiten

Driekwart was al dood

Dus dat scheelde dan weer

In die poolse kankerhitte

En dan gingen we die wagons binnen

Om te inspecteren op restjes

Er was er een keer 1 het plafond op gekropen.

Het leek wel een vleermuis.

Die hebben ze meteen door zijn kop geschoten

Plof.

Tussen de dooie babies

Waar we wel eens mee honkbalden

Maar da's weer een ander verhaal afin

Die lagen voor het oprapen

Daar was geen schrobben an.
Je kon ze van de vloer schrapen.
Om over de moeders
Die er als vast getimmerde planken overheen lagen
Nog maar te zwijgen.
Ik ben er een keer door een gebeten in mijn kuit.
Had haar niet gezien.
Ik heb haar naar buiten getrokken en met haar eigen kind
De schedel ingeslagen.
Terwijl boven me een zwerm swastika's
Het luchtruim doorkruiste..
Bleken vogels te zijn.

Er was een tijd geweest dat ik mijn hoofd ver genoeg oprichtte om mijn handen te zien.
wat ervan te zien was.

De ene hand plat op de tafel en andere op de ene.
Rustend na alles wat ze gedaan hadden.

Plotseling mijn hoofd van vroeger oprichtte,
om mijn handen van vroeger te zien.

Dan weer het hoofd rustend in de handen.

Dezelfde ruimte die ik dag in dag uit verliet om te zwerven.
In het achterland.
Waar ik elke nacht terugkeerde.
Waar ik heen en weer stapte in het donker.
Het toen vluchtige donker van de nacht.

Dr.Franz kwam naar me toe op die koelen onbevungen regenachtige 14e Oktober 1916.
Mijn vriend francois had een kogel in den kop ontvangen.

Bij den ieper,
war het alle eindigt.

De slag bij den ieper werd met man en macht gevochten.
vele manne vielen, de schade onnoemelijk groot.

puze

Ik gelegerd met francois, homofil in hart en nier.

puze

De andere was een week ervoor weggehaald.
onder de morfine vocht ie door die nicht.
De nier is een roze doosje ter aarde gegoan,
nooit mer gezien.

puze

Daarginder in de polderkes rukte den mof op...
2m2 bij 2m2.
daags daarop wij.
daags daarop hun...
hun...
wij...
hun
wij...
hun...

hun...
wij.

impasse.

100.000 duzend gegoan en waarvur???
WAARVUR????

Stuksjes polder?
Waar nimmer eene hond naar omkiek

Waardloze grond waar om gevochten werd,
waren er de duurste edelstenen in verscholen.

Den oorlog waardeert op, waar in tijden van vrede geen haan naar kraait.

Ik zie francois nog zo moedig.
een homofil, de wanhoop nabij.
Zo lang geen slaap.
Zo lang geen broekhoester nabij.
Een anale tuufer.
Bootwerker van t anale slagschiep.

Kontmoat.
Reetroeier.
den anus.
stortpijp van t lijf.

tenminste als men t lichaam als fabrik ziet.

Daarginder was francois zo zonder hoop,
dat hij de welling van t vlaamse tuurf als de reet zijner lover aanzag.

Een bakker uit Aalst in t geval van francois.

Met vrouw en kinder hoor,
maar elke morgen in de bakkerie...
Schrale tijden.

Nu is hij heen,
gestorven in t harnas van een soldaat.
Als de man die hij nie was.

muze

Als er een manir was teruug in den tied te goan.
Ik had t gedaan.

Dr. Franz had me nog zo gezegd.....

Diezelfde ruimte dus,
Nu vreemd voor mij,
die men (publiek) zag opstaan en weggaan.
Zag verdwijnen en verschijnen op een andere plek.
Weer zien verdwijnen om te verschijnen op weer een andere plek. (in zijn kop)
Of op dezelfde.
Geen teken dat het niet dezelfde was.
Er was geen muur waarheen of waarvandaan.
En geen tafel waarheen of waarvandaan.

In dezelfde ruimte had ik heen en weer gelopen. (theaterzaal)
Waar elke plek was als die ene.

Of in een andere ruimte.
Geen teken dat het geen andere was. (ruimte kan alles zijn)
Waar nooit, werd opgestaan en weggegaan in dezelfde ruimte.
Waar nooit, werd verdwenen en verschenen op een andere plek.
Ook geen teken dat het een andere ruimte was waar dat niet gebeurde.
(niets is zeker, ik zou het vleesgeworden weekend kunnen zijn)

Enkelt de slagen.
De kreten.
Dezelfde als altijd.

Daarop zoveel slagen en kreten sedert ik voor het laatst gezien werd,
dat ik misschien nooit meer zou worden gezien.
dan zoveel kreten sedert de slagen voor het laatst werden gehoord,
dat zij misschien niet meer zouden worden gehoord.
Dan zo en stilte sedert de kreten voor het laatst werden gehoord,

dat ze wellicht niet meer zouden worden gehoord.
Misschien dit het einde.
Of misschien niet meer dan een kalmte.

Dan alles als daarvoor.

Slagen en kreten als daarvoor.
Ik als daarvoor:
Nu aanwezig, dan weer verdwenen.
dan weer aanwezig, dan weer verdwenen.
Dan weer kalmte.

dan weer als alles tevoren.
Keer op keer.

Geduld hebben.
Tot het ene echte einde van tijd, verdriet en zelf.
En 2e zelf te weten het zijne.

Zoals iemand die goed bij zijn hoofd is,
begon ik toen ik eindelijk weer buiten was,
zonder te weten hoe,
me af te vragen of ik wel goed bij mijn hoofd was.

want kan iemand die niet goed bij zijn hoofd is,
redelijkerwijs in staat worden geacht,
zich af te vragen of hij goed bij zijn hoofd is.

plus daarbij hetgeen me nog aan rede restte te richten
op deze verbijstering.
Zoals ik geacht werd te doen,
als ik al geacht kon worden iets te doen.

Vandaar dook ik in de vermomming op van een min of meer redelijk wezen,
zonder te hoe.
en omdat het volgens de klok niet later dan 6 of 7 uur was geweest,
restte me niets anders dan me af te vragen of ik wel goed bij mijn hoofd was.

Het was dezelfde klok waarvan ik de slagen ontelbare keren had gehoord in mijn
gevangenschap.
Hij sloeg het uur en het half uur.
En daardoor in het begin een geruststelling.
Maar uiteindelijk een van ontsteltenis,
omdat hij niet helderder klonk dan toen gesmoord tussen 4 muren.

Ik zocht steun bij de gedachte aan iemand die zich bij zonsondergang westwaarts spoed om een
beter zicht op venus te krijgen,
maar vond er geen.

Ode aan de haven

over grijs belijnde wegen,

die het vlak landschap licht ontstegen,
zag ik kranen, mannen en vrouwen
rechtlijnig ploeterend,
gelijk die fameuze levensinstelling.
doe maar gewoon, dan doe je al.... afin,
in de bleke novembervormiddag.
Feyenoord verloren, de koppen grauw,

al lang niet meer,
dacht ik maanden nadien wandelend over de binnenweg,
de nacht guur, de straten oranje oplichtend van de lantaarns
dezelfde als toen, toen ik nog een kleine jongen was...
verderop, 1e middellandsstraat.

Dezelfde nacht de werken van Charlie Parker nader bestudeerd,
evenals in die tijd, die bewogen dagen het werk van Davis, Fitzgerald.
Kleurde het grijs met warme tinten .

Oh vergankelijke jazz.
De constante contradictie tussen muziek en kranen.
hoe het elkaar aanvult, afvalt en invult,
en dat op elk moment, altijd in andere verhoudingen.

Kon ik t linken
de k het
tot die tijd,
de struggle tot linken beschrijven,
net zo kort of lang tot de nachten beige kleuren en
vogels in moonboots de lentemode van prada showen op
een catwalk van nooit geweest.

speed beperkend?
Welnee,

de nachtburgemeester was alive and kicking.....

Zie ik dat nou goed,
staat mijn vader, in goedkoop clownsuniform,
mijn moeder in te klein tutu te begraven in de achtertuin,
moet wel, wat ligt haar hoofd anders vier meter verder lusteloos tegen
het konijnenhok.
Ik, met geel schaapsmasker op het hoofd pink achter het masker een traantje weg.
Toen werd het huis en achtertuin opgetild door een Sinti van 4 meter, die was komen aanrijden in een
donkerbruine mercedes van 31 meter,
Die naar het huis en tuin keek, alsof hij iets gevonden dacht te hebben.
Hij vouwt een vliegtuigje van het huis, en werpt hem weg.....
Het hoofd van moeder valt naar de grond, en verandert ze in een plein,
heb naar nooit meer gezien.
De Sinti rijdt weg, de mercedes maakt het geluid van een klein kind dat een motor imiteert...
VROEM VROEM VROEM
Carnaval bleek eens te meer scherprechter te zijn.

En zo was het ook met het enig andere geluid: die van de kreten.
Ze deden mijn eenzaamheid opleven,
Terwijl ik verloren in lijden zat aan mijn tafel,
het hoofd immer op handen.

Voor de herkomst van de geluiden, de klok en de kreten, gold dat dat nu even slecht te bepalen
was als toen al te vanzelfsprekend was.

Wat me aan rede restte op dat alles gericht,
zocht ik steun bij de gedachte dat mijn binnenwereld me wellicht bedroog,
maar vond er geen.
wat me verder verwarde was mijn geluidsloze tred,
toen ik barrevoets op mijn vloer liep.

Zo geconcentreerd werd het van kwaad tot erger.
Toen hield ik op.
Niet met horen, maar met luisteren.
Ik begon om me heen te kijken.

Ik bevond me op een grasveld,
wat hielp mijn stille tred te verklaren.
En even later hielp mijn ellende te vergroten.

Ik herinnerde me geen grasveld, waar vanuit het midden geen zichtbare grens te zien was.
Altijd was er in 1 of ander deel een einde in zicht, zoals een omheining of begrenzing die de weg versperde.

Om de dingen nog erger te maken was,
toen ik van dichterbij keek,
het korte groene gras ook niet het gras dat ik me meende te herinneren.
Namelijk afgegraasd door kudden vee,
maar lang en lichtgrijs van kleur, hier en daar op de rand van wit.

Toen zocht ik steun bij de gedachte dat mijn herinnering aan buiten misschien onvolkomen was,
en vond er geen.
Zo een en ander oog van kwaad tot erger, tot ik tenslotte ophield,
niet met zien maar met (om me heen of dichterbij) kijken en begon met na te denken.

Daarom, bij gebrek aan een steen waarop ik zitten kon zoals Walther, om zijn benen te kruisen,
was het beste wat ik doen kon, doodstil te blijven en stokstijf te staan.
Wat ik na een moment aarzelen deed, en daarbij mijn hoofd te laten zakken,
als iemand in een diepe mijmering, wat ik na een moment aarzelen ook deed.

6 minuten te gaan. "K".

Het kan nog.

Doe het masker af.

Wil je zo je graf in?

Wil je dat ze je zo herinneren?

Denk je dat je zo de grens overkomt?

Ze lachen zich een stuip.

In de dood is geen plaats voor clowns.

Je komt er alleen in je blootje.
Waar ben je bang voor?
Dat de lucht de binnenkant wegvreet.
In je zit een lampje.
Het is nooit uitgeweest.
Het lampje staat op een tafel.
Waar jij aan zit.
Zonder masker.
Het ligt voor je.
Je eet er nootjes uit.
Je vindt ze lekker.
Je pakt er eentje en kijkt van dichtbij.
Het is je eigen hoofd.
Je hapt.
Slik.
Wegt.
Je braakt.
Brakelingen met pindakaassmaak. Jummie.
Ik vraag me af of de toekomst een kutje
Of een piemel heeft. Jij denkt allebei. Wellicht.
De toekomst is een olifant in een blikje cola.
Zijn slurfje hapt naar adem.
Zijn slurfje is jouw piemel.
Jouw piemel groeit tot aan de hemel.
Klop
Klop.

Is daar iemand.

Een behaarde onbehaarde grote kleine lieve stoute man vrouw opent

En vraagt het wachtwoord.

Je kijkt naar onder en telt alle tumoren van de hele wereld.

“0,0?” zeg je.

“Correct.” Zegt het.

Je mag naar binnen en murmelt

Dat china een ovenshotel is.

Dat water een koekje van verkade is

En dat een camping groeit op pasgeboren

Straattegels in krentensaus.

We zwaaien voor de laatste keer naar elkaar.

We lachen pro forma

En schieten ons gevoel lek.

Zodat de hele kosmos

Volstroomt en verzuipt in een afscheidsfeestje

Waar carnaval bij verbleekt

Rouwverwerking is een meisje met een schort voor

In de gaarkeuken

Van het nihilisme.

Maar al snel moe van het graven, in wat me aan rede restte, liep ik verder door het lange grauwe gras erin berustend dat ik niet wist waar ik was, noch hoe ik daar gekomen was, noch waar ik heen ging en noch hoe ik terug moest vanwaar ik niet wist dat ik gekomen was.

Zo ging ik verder zonder iets te weten,
en geen einde in zicht.

Zonder iets te weten, erger nog zonder enige wens iets te willen weten, geen enkele wens van welke soort dan ook, behalve enige spijt dat ik had willen wensen dat de slagen en kreten voorgoed ophielden, en betreurde dat het niet zo was.

De slagen dan zwak, dan weer helder als door de wind gedragen, maar geen ademtocht.
De kreten nu eens zwak dan weer helder.

Zo verder tot ik weer stilstond.

Toen naar mijn oren van diep binnenin.

Ik hoorde een woord dat ik niet kon verstaan.
Toen zo'n lange stilte dat ik het wellicht nooit meer zou horen.
Dan weer dat woord dat ik niet kon verstaan.

In ieder geval wat het ook was dat moest eindigen,
en zover was ik nog niet zoals ik daar stond gans voorovergebogen met mijn oren zwak.
Van diep binnenin steeds weer o.

Want hoe kon zelfs iemand als ik, die zich eerder op zo'n plek had bevonden,
niet sidderen waarneer hij zich daar opnieuw bevindt.
Wat ik niet gedaan had.
Noch,
na het sidderen vergeefs steun zoekend bij de gedachte, dat aangezien ik er ooit eens hoe dan ook
uitgeraakt was, ik er opnieuw hoe dan ook uit kon geraken.
Wat ik ook niet gedaan had.

Dus al die tijd daar,
waar ik nooit tot dat moment
en voor zover ik kon zien in elke richting als ik mijn hoofd optilde,
geen gevaar of hoop dat ik er ooit uit zou komen.

Moest ik me, alsof er niets aan de hand was haasten,
nu eens in deze richting dan weer in een andere of,
me daarentegen niet meer verroeren?

Met betrekking op het onbegrepen woord, (o)
Als het onbegrepen woord waarschuwend zou zijn,
zoals ongelukkig of kwalijk bevoorbeeld,
dan natuurlijk ondanks alles het ene.
In geval van het tegenovergestelde uiteraard het andere,
dat wil zeggen niet meer verroeren.

stilte

Weet je wat ik zou willen?
Ik zou nu vanuit de coulisse Gideon shaggiesrollend in het kinderzitje van een winkelwagentje
wilen
met petje op ze kop met een proppeleor.
Met een bordje in zn hand met de tekst:
"Joden is slecht voor je"
Voortgeduwd door Take in een roze panty waardoor je zn lul ziet bungelen.
Op skeelers... schuinemoppen vertelend.
Dan wil ik Dwight in een poepluier liefdevol verschoont zien worden door Kees Tullemans.

En dat Nathan een lampje komt vervangen.
Dat ze dan vlekkeloos "O kleine Jodeljongen" 5stemmig zingen,
terwijl Sandra de melodie boert.
En dat dat nummer nr 1 komt te staan en ze wereldberoemd worden

Maar dat krijg je nooit bij mekaar.
Hoe helder je het ook voor je ziet.
Hoe lief je het ook vraagt.
Ze zouden op dit moment het faillissement en de wederopstanding van de mensheid kunnen vertolken, zodat we het allemaal 1 moment met zn allen hetzelfde zien.
Dat we om dat te vieren wekenlang met elkaar optrekken en bij elkaar over de vloer komen en feestvieren...en misschien zelfs sex.
Dat dat goed gaat.
Maar na die weken de eerste scheuren zichtbaar worden,
en dat ze niet herinneren dat ze ooit op een moment terwijl Gideon,Take, Dwight, Kees Tullemans, Nathan en Sandra zwaar voor lul stonden 1 waren!!!!

Zo en veel meer was de herrie in mijn geest zagezegd,
tot er diep binnenin niets overbleef dan een steeds zwakker *ongeloof zo groot als kleine ballonnen, wie hingen op verjaardagen van nooit geboren kinderen van kinderloze echtparen die hun dag in het jaar prikten om ballonnetjes op te hangen voor de kinderen die ze nooit konden krijgen afgewezen voor adoptie door het woelige verleden pappie afgewezen draagmoederschap vanwege te weinig geld slijten zij hun dagen op zuid de man naar kantoor in zijn 1 wiel er hij kwam nooit meer terug nadat hij was teruggefloten door agenten in vermomming van duiven, de stadsratten van de maatschappij. Probeerde mij te troosten met gedachte dool at er nog enige krediet aan mijn gedachten gekoppeld was . Echter ik kon me niet aan de indruk wekken dat ook ik de schrijfmeester van weleer onderhevig was aan herbalingen en eufemismen die de lading in geen verte niet dekten. Vanuit de verte klonk de hoorn, de slag van de wereld kwam langzaam maar zeker dichterbij.*

zijn we er nog?

